



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **R. K.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. června 2019, č. j. KUKHK-17054/DS/2019/SR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí, č. j. PD/13656/2018/OD-VR/Sch, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000

Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť jako řidič nákladního vozidla tovární značky Fiat Ducato, registrační značky X, nedodržel povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, jelikož:
 - dne 7. 10. 2018 v 11:10 h na silnici č. I/16 u domu č. p. 203 v obci Dolní Kalná, okr. Trutnov, řídil nákladní vozidlo značky Fiat Ducato, registrační značky X, přičemž za jízdy nebyl připoután na sedadle bezpečnostním pásem.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Namítal zejména nedostatečné zjištění skutkového stavu. Tato problematika byla stěžejní ve všech jím vznesených námitkách.
4. První námitkou brojil žalobce proti tomu, že správní orgán nesprávně hodnotil provedené důkazy. Zdůraznil, že skutkový průběh projednávaného přestupku byl jím i zasahujícími policisty interpretován rozdílně. Dle zasahujících policistů žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem; žalobce naopak toto popíral a vysvětloval, že připoután byl. Správní orgány však upřednostnily právě tvrzení policistů, s čímž žalobce nesouhlasí. Je totiž toho názoru, že policista měl k němu osobní vztah a měl důvod se mu mstít ze soukromých důvodů.
5. Žalobce si dále kladl otázku, zda je správní orgán povinen při vyslýchání svědka zjistit jeho vztah vůči obviněnému. Má za to, že ano. Své závěry dovozoval analogicky z ustanovení § 101 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestního řádu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). Žalovaný byl opačného názoru. Ten své závěry opíral o ustanovení § 55 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce má za to, že ustanovení § 55 odst. 5 správního řádu pojednává pouze o poučovací povinnosti správního orgánu ve vztahu ke svědkovi. Zjištění vztahu svědka k účastníku řízení přitom není otázkou poučení svědka, ale je součástí způsobu vedení výpovědi samého. V tomto však předpisy správního práva mlčí. Je proto zřejmé, že v této otázce bylo nutné analogicky vyjít z trestního řádu, čemuž správní orgány nedostály. Zatížily tak svá rozhodnutí vadou řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce v průběhu řízení poukazoval na skutečnosti, které mohly zavdat pochybnostem o motivu jednání zasahujícího policisty, správní orgány však nepodnikly žádné kroky, které by jeho pochyby vyvrátily (např. předvoláním dalšího svědka).
6. Žalovaný měl nadto vydat překvapivé rozhodnutí, neboť se odchýlil od závěrů, dle nichž jsou policisté osobami, které mají na řízení zájem (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2017, č. j. KUKHK-14595/DS/2017/SROV).
7. Žalobce dále nesouhlasí se závěry žalovaného, který má obě výpovědi zasahujících policistů za shodné. Argumentoval, že: „Policista G. totiž uvedl, že žalobce viděl bez bezpečnostního pásu až při zastavení vozidla, přičemž žalobce nenamítal, že by v tento okamžik bezpečnostní pás neměl stále přes sebe. Naopak žalobce namítal, že v tento moment si

vrchní část bezpečnostního pásu dal za sebe, aby mohl policistům podat doklady a nic mu nebránilo v pohybu. Pouze policista D. tedy uvedl, že viděl jet žalobce nepřipoutaného – jedná se tedy o tvrzení žalobce proti tvrzení policisty D. Policista G. jej měl vidět nepřipoutaného až při zastavování vozidla, tedy ne za jízdy. Žalovaný tak nemohl dospět k závěru, že oba policisté viděli žalobce za jízdy nepřipoutaného. Správní orgán vzal za základ rozhodnutí stav, který stál na nesprávném hodnocení důkazů.

8. Na výše uvedené navazuje i poslední, třetí, námitka žalobce. Správní orgány měly pochybit v tom, že nepředvolaly k výpovědi svědka O. K., který se nacházel ve vozidle v době incidentu s ním. Tato osoba navíc neměla na věci žádný zájem, proto by jeho výpověď byla objektivní. Žalobce došel k závěru, že správní orgán nezjistil skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu.
9. V podrobnostech se krajský soud vyjádří k citovaným žalobním bodům v části IV. tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich meritorním vypořádáním, ostatně jejich obsah je oběma stranám sporu dobře znám.
10. Žalobce závěrem navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě nejprve zopakoval skutkový stav případu (včetně vymezení předmětného deliktního jednání, místa, času a způsobu jeho spáchání).
12. K problematice hodnocení důkazů konstatoval, že se jedná o myšlenkovou činnost, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti), hodnota zákonnosti a posléze hodnota pravdivosti (věrohodnosti). Neshledal tak, že by stálo tvrzení žalobce proti tvrzení policistů. Žalobce vystupuje z pozice účastníka silničního provozu a policisté vystupují v roli svědků, jejichž výpověď byla porovnávána i s důkazy ostatními. Správním orgánům nadto nevyvstala pochybnost o pravdivosti tvrzení policistů, kteří byli slyšeni jako svědci. Policisté konali svou služební povinnost a navíc žalobce ani osobně neznali. Neměli k němu tedy žádný vztah a na výsledku toho, jak dopadne projednání přestupku, neměli žádný zájem, na rozdíl od žalobce. Žalovaný měl za to, že výpovědi policistů, kteří v základních rysech zcela shodně popsali přestupkové jednání, tvoří společně s dalšími písemnými materiály ucelený důkazní řetězec, a proto lze zcela spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání.
13. Žalovaný dále zopakoval, že podle § 55 odst. 5 správního řádu je správní orgán povinen svědka před jeho výpovědí poučit o důvodech, pro které nesmí být vyslýchán, o právu odeprít výpověď, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Oba svědci byli poučeni dle § 55 odst. 1 až 4 správního řádu, tj. v souladu se zákonem. Pro analogické užití trestního řádu neshledal žalovaný prostor, byť jeho možnou aplikaci nevyloučil. Má za to, že žalobce tendenčně znevěrohodňuje procesní stav věci. Žalovaný nezjistil z předloženého správního spisu žádný jiný motiv, než výkon služby, kvůli kterému by policisté žalobce zastavili a následně mu oznámili podezření ze spáchání přestupku.
14. Poukázal dále na to, že shromážděné důkazní prostředky ve správním spisu ve svém souhrnu závěry správního orgánu potvrzují. Žalobce však na podporu svých opačných tvrzení nepředložil nic, co by žalovaný shledal za dostatečné. Předestřené pochybnosti

nebyly žalobcem žádnými dalšími důkazními prostředky, jakkoliv vyvráceny, přičemž předložené důkazní prostředky správním orgánem byly naopak zcela konkrétní, srozumitelné, úplné a nesporné.

15. Žalobci bylo v průběhu správního řízení umožněno bránit svá práva a předkládat důkazy. Stran jím navrhované výpovědi svědka neshledal žalovaný v jejím neprovedení zásadní vadu řízení. Výslech svědka byl totiž vzhledem k ostatním důkazním materiálům, založeným ve správním spisu, nadbytečný. Nebylo pochyb o tom, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Žalobcova tvrzení navíc žalovaný shledal jako ničím neodůvodněné spekulace, k nimž ten nenabídl žádné rozumné důkazy a žádné důkazy se správnímu orgánu nenabízely ani ze spisu nebo z kontextu věci. K předvolání svědka by byl správní orgán povinen přistoupit jen tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive za situace, kdy by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tak tomu ale v případě žalobce nebylo. Oba policisté zcela jasně a bez jakýchkoli pochybností viděli, že žalobce jako řidič motorového vozidla v době příjezdu na místo kontroly nebyl připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Ve věci byl pořízen exaktní doklad typu fotografie, ze které je zřejmé, že žalobce měl bezpečnostní pás zapnutý za zády a ten nadto ani nepředložil vlastní věrohodnou skutkovou verzi. Žalovaný vyhodnotil, že žalobce přestřel pouze nepravdivé a účelové tvrzení, ve snaze zbavit se odpovědnosti za přestupek.
16. Žalovaný uzavřel, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatř, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem souhlasil výslovně a žalovaný s takovým postupem nevyjádřil nesouhlas ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

A. Skutkový stav věci

18. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán I. zahájil řízení o přestupku na základě oznámení přestupku postoupeného Policií České republiky, Obvodním oddělení Hostinné č. j. KRPH-94982-3/PŘ-2018-051012 ze dne 7. 10. 2018. Z něj vyplynulo, že žalobce dne 7. 10. 2018 v 11:10 hod. v obci Dolní Kalná, u č. p. 203, na silnici I/16, ve směru na Trutnov, řídil nákladní automobil tovární značky Fiat Ducato, registrační značky X, kdy při silniční kontrole Policie České republiky Hostinné bylo zjištěno, že při jízdě nebyl připoután bezpečnostním pásem. Dechová zkouška proběhla s negativním výsledkem.
19. Z místa silniční kontroly byly pořízeny dvě fotografie a videozáznam, žalobce s přestupkem nesouhlasil. Shodného znění je i úřední záznam z téhož dne (viz správní spis č. I. 5), zde je navíc doplněno, že řidič – žalobce po řádném poučení k věci uvedl, že

není připoután bezpečnostním pásem, protože stále vystupuje z vozidla. Pás má zapnutý za zády z toho důvodu, aby ho zvuková výstraha neupozorňovala opakovaně na to, že není připoután.

20. Dne 11. 12. 2018 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku (viz výše), proti kterému následně, dne 19. 12. 2018, podal odpor. Zmocněnec žalobce byl poté dne 7. 2. 2019 vyrozuměn o tom, že budou prováděny důkazy mimo ústní jednání, a to výpovědí svědků – zasahujících policistů. Zmocněnec žalobce však trval na nařízení ústního jednání, čemuž bylo vyhověno. Dne 3. 4. 2019 bylo provedeno ústní jednání, o kterém byl sepsán protokol. Správní orgány provedly důkaz č.l. 3-4 správního spisu (Oznámením přestupku a úředním záznamem, viz výše), fotodokumentací – str. 40 – 43 správního spisu a shlédnut byl videozáznam na CD nosiči (viz str. 3 správního spisu, druhá strana). V průběhu ústního jednání byli vyslechnuti i svědci: prap. J.G. a prap. P. D. (oba zasahující policisté), a to za přítomnosti zmocněnce žalobce.
21. Prap. J.G. k věci uvedl, že dne 7. 10. 2018 vykonával službu s kolegou D. v obci Dolní Kalná, kdy kontrolovali bezpečnost silničního provozu. Jedním z vozidel bylo i červené dodávkové vozidlo, o kterém rozhodl prap. D., že jej zkontrolují. Vozidlo zastavilo asi 1-2 metry od policistů. On stál v tu dobu u pravého předního boku tohoto vozidla a kolega u levého předního boku u okna. On nahlížel do okénka, aby zjistil chování řidičů a současně kontroloval, zda je řidič připoután bezpečnostním pásem. Pás byl však zapnutý za zády řidiče. Poté byl řidič ztotožněn, bylo mu oznámeno, že se dopustil přestupku (viz výše) a kolega se zeptal řidiče, proč není připoután. Ten mu odpověděl, že často vystupuje z vozidla a aby to ve vozidle nepípalo, tak zapnul bezpečnostní pás za svými zády. Na dotazy doplnil, že u řidiče spatřili, že není připoután ve chvíli, kdy vozidlo zastavovalo.
22. Prap. P. D. k věci sdělil, že dne 7. 10. 2018 vykonával službu s kolegou G. na silnici č. I/16 v obci Dolní Kalná, kdy kontrolovali bezpečnost silničního provozu. Ze směru od Nové Paky přijíždělo dodávkové nákladní vozidlo, které zastavili zastavovacím terčem. Již při příjezdu vozidla spatřil, že řidič není připoután bezpečnostním pásem, který má připnutý za zády. Policista stál na straně levého předního okna. Po ztotožnění řidiče se jej zeptal, proč není připoután bezpečnostním pásem. On odpověděl, že stále vystupuje, a proto si jej zapnul za zády, aby ho neupozorňovala kontrolka, že není připoután. Z toho důvodu měl pás připoután za zády. S předmětným přestupkem žalobce nesouhlasil, proto mu bylo oznámeno, že ten bude zaslán na příslušný úřad. S tím souhlasil. Fotografie založené ve spise pořídil prap. D. služebním telefonem poté, co byl žalobce vyzván k předložení dokladu a poté, co mu bylo sděleno, jakého přestupku se dopustil. Doplnil, že žalobce ale po celou dobu seděl ve vozidle tak, jak přijel. To, že nebyl řidič připoután, viděl již během jeho jízdy, měl totiž vozidlo po celou dobu na očích. Zopakoval, že tedy po celou dobu viděl, že řidič připoután není.
23. Zmocněnec žalobce neměl žádné návrhy na dokazování. Posléze se (ve stanovené lhůtě) vyjádřil k podkladům rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Doplnil, že není pravdou to, že žalobce nebyl za jízdy připoután. Žalobce si pás dal za sebe až ve chvíli, kdy vozidlo zastavilo. Spodní díl bezpečnostního pásu měl stále přes sebe, byť nebyl vidět. To si vysvětluje zmocněnec žalobce tím, že žalobce je korpulentnější a měl na sobě černé montérky.

24. Dne 23. 4. 2019 přistoupil správní orgán I. stupně k vydání rozhodnutí ve věci, č. j. PD/13656/2018/OD-VR/Sch, jímž žalobce shledal vinným z výše citovaného přestupku. Zmocněnec žalobce požádal o kopie správního spisu, čemuž bylo vyhověno. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, v němž žalobce zopakoval, že vrchní část bezpečnostního pásu dal za sebe až po zastavení vozidla, aby mohl policistům podat doklady. Shledal, že policista G. spatřil žalobce bez bezpečnostního pásu až po zastavení nákladního vozidla a žalobce neměl za to, že výpovědi policistů vzájemně korespondují. Dále poukázal na rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 19. 6. 2017, č. j. KUKHK- 14595/DS/2017/SR (v jiné věci), z něhož se podává, že: „*v dalším řízení bude rovněž nutné provést výslech policistů, jak je naznačeno výše. Pokud jde o ně, tak z hlediska hodnocení jejich věrohodnosti jako svědků bude nezbytné zohlednit, že se nejedná o žádné třetí, neutrální osoby pozorovatele, ale naopak o přímé aktéry dané věci při provádění měření rychlosti. Pokud by se nepotvrdila jejich zjištění zaznamenaná v Úředním záznamu, resp. Oznámení přestupku, mohlo by to mít negativní důsledky pro dotčené policisty, včetně jejich případného postihu. V případě právě těchto osob se tedy nepochybně nejedná o osoby, u nichž by a priori bylo možno vystačit toliko se zběžným posouzením jejich svědecké věrohodnosti. Naopak, v daném případě bude na správním orgánu I. stupně, aby ke svědeckým výpovědím dotčených policistů přistupoval obezřetně a posuzoval je obzvláště důkladně.*“ Žalobce naznal, že se jedná o situaci tzv. tvrzení proti tvrzení a doplnil, že když byl mladší, „přebral“ jednomu policistovi ze severních Čech přítelkyni. Je možné, že se jednalo o jednoho z těchto policistů, a ten se mu chce tímto pomstít.
25. Ve zbytku odpovídá obsah odvolání textu podané žaloby, proto v tomto soud odkazuje na její shora citovaný obsah. Účastníci řízení navíc obsah odvolání dobře znají, proto není třeba jej opakovat zcela. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

26. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
27. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

28. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „*...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem*

jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

29. Krajský soud k tomu dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
30. Krajský soud po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba není důvodná**, a to z následujících důvodů.
31. Stěžejní argumentací, jež se objevovala ve všech žalobních bodech, byla námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce brojil proti tomu, že správní orgány vycházely zejména z výpovědi zasahujících policistů, které však dle jeho názoru vzájemně nekorespondovaly a mohly být ve vztahu k žalobci předpojaté. Dále brojil proti tomu, že nebyla vyslechnuta jako svědek osoba, která se nacházela v době incidentu ve vozidle s ním.
32. Krajský soud předesílá, že přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem patří bezpochyby mezi přestupky pozorovatelné vizuálně - pouhým okem. V obvyklých situacích není tento přestupek nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem). Věrohodné svědectví policistů tedy zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je v zásadě nutné policisty vyslechnout jako svědky. Pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku nejsou dostatečnými důkazy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70; a ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013–27).
33. Krajský soud dále vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25). Zároveň však souhlasí se žalobcem, že výpovědi policistů nelze hodnotit jako a priori nezpochybnitelný důkaz. Pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by nicméně měly existovat konkrétní důvody. Službu konající policista se v přestupkovém řízení považuje za nestranného svědka události, který obvykle není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, má-li policista s obviněným z přestupku nějaký další osobní vztah. Objektivita výpovědi policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46).
34. Jak vyplynulo ze správního spisu, povinnosti provést svědecké výpovědi zasahujících policistů správní orgány dostaly. Oba policisté shodně konstatovali, že v době spáchání přestupku společně vykonávali službu v obci Dolní Kalná. Jejich úkolem (pracovní náplní) zde toho dne bylo kontrolovat bezpečnost silničního provozu. Oba policisté během ústního jednání před správním orgánem také shodně vypověděli, že řidiče viděli nepřipoutaného ještě v době, kdy bylo předmětné vozidlo v pohybu. Prap. D. spatřil

nepřipoutaného řidiče již při příjezdu vozidla a prap. G. při jeho zastavování (viz č. l. 48 – 51 správního spisu). Prap. D. navíc doplnil, že vozidlo nespustil z dohledu, řidič jel nepřipoután po celou dobu jízdy a i po zastavení vozidla seděl tak, jak přijel. Tyto výpovědi přitom lze považovat za zcela věrohodné, jelikož odpovídají i tomu, z jaké strany oba policisté vozidlo žalobce sledovali. Prap. G. stál v tu dobu u pravého předního boku tohoto vozidla a prap. D. u levého předního boku u okna. Jejich výpověď navíc podporuje i shodné tvrzení ohledně vyjádření žalobce poté, co byl oběma policisty zastaven. Žalobce jim na dotaz sdělil, že často vystupuje z vozidla a aby jej neupozorňovala bezpečnostní kontrolka („aby to v autě nepípalo“), tak zapnul bezpečnostní pás za svými zády. Tato skutečnost byla navíc zdokumentována i fotografiemi založenými do správního spisu (viz č. l. 39 – 43 správního spisu).

35. Krajský soud neshledal, že by v posuzovaném případě výpovědi policistů trpěly jakýmkoliv nedostatkem, které by zakládaly důvodné obavy o jejich podjatost. Postup policistů při kontrole řidiče byl korektní, bez náznaků jakéhokoliv šikanózního jednání vůči žalobci. O tom svědčí i videozáznam, který je rovněž součástí správního spisu. Jejich výpovědi jsou konzistentní a nijak si neodporují. Oba policisté se především jasně shodují v tom, že žalobce nebyl připoután. Zároveň shodně označili místo, z něhož protiprávní jednání stěžovatele sledovali. Dle obou svědků byl také pás připnut za zády žalobce (již během jízdy), což je informace, která rovněž koresponduje se zjištěným skutkovým stavem. Policisté zároveň shodně tvrdili bezprostřední reakci žalobce – řidiče poté, co byl zastaven, která rovněž svědčí o spáchání uvedeného přestupku. Pokud tak žalobce namítá, že výpovědi policistů byly rozporné, či jinak zpochybňuje skutkový stav, který z jejich výpovědí vyplynul, mýlí se (viz výše). Krajský soud doplňuje, že i správní orgány příkládaly jejich svědeckým výpovědím patřičnou pozornost a svědomitě je hodnotily, a to vzhledem k ostatním důkazním materiálům založeným ve správním spisu. Nelze proto naznat, že by se jakkoliv odchýlily od závěrů žalovaného plynoucích z jeho rozhodnutí ze dne 19. 6. 2017, č. j. KUKHK-14595/DS/2017/SROV. Dlužno podotknout, že žalovaný rozhoduje v každém jednotlivém případě individuálně, ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu, tedy nelze na základě jednoho správního rozhodnutí činit závěry o jeho správní praxi. Tuto námitku navíc žalobce vznesl pouze zcela obecně, nelze ji shledat jako důvodnou.
36. Námitky žalobce však směřovaly nejen k rozpornosti výpovědi policistů (viz výše), ale i k možnému vztahu jednoho z policistů k projednávané věci. Dlužno dodat, že žalobce tuto argumentaci nastínil pouze v hypotetické rovině, jelikož tvrdil, že: „*když byl mladší, přebíral jednomu policistovi ze severních Čech přítelkyni*“. Krajský soud dává za pravdu správním orgánům, že tato zcela vágní argumentace nemůže bez dalšího obstát. Dodává přitom, že žalobce se navíc ani nevyjádřil v tom směru, který z policistů by měl mít na věci zájem. Z této jeho argumentace by bylo přitom možno dovodit, že všichni policisté v České republice budou mít k žalobci osobní vztah jen proto, že v blíže neurčené době, blíže neurčenému policistovi na druhém konci republiky přebíral přítelkyni. Tato argumentace je zcela obecná a zavádějící, krajský soud dává za pravdu správním orgánům, které vyhodnotily, že v daném případě bylo před výsledkem policistů postupováno řádným a zákonným postupem dle ustanovení § 55 odst. 5 správního řádu (jak vyplývá z č. l. 44 a 45 správního spisu). Vzhledem ke skutkovým zjištěním a standardnímu postupu správního orgánu nebylo analogické užití trestního řádu v tomto případě namístě.

37. Správní orgány nadto zřetelně vysvětlily, že vedle očividného zájmu žalobce na výsledku řízení, oslabuje věrohodnost jím prezentované skutkové verze i jeho procesní strategie. Řadu skutečností totiž uvedl až v průběhu odvolacího řízení, ačkoliv je mohl sdělit policistům již na místě, resp. posléze v běhu řízení před správním orgánem I. stupně. Krajský soud doplňuje, že obviněný z přestupku má nesporně možnost zvolit si vlastní procesní strategii. Správní orgány mu nemohou bránit v tom, aby tvrdil nové skutečnosti, či navrhoval nové důkazy k podpoře své skutkové verze. S jednáním obviněného v průběhu správního řízení a jeho záměry se však pojí i odpovědnost obviněného. Pokud některá tvrzení a důkazní návrhy vznáší až v pozdějších stádiích správního řízení, ačkoliv je evidentní, že je mohl uplatnit od počátku, nelze správním orgánům vyčítat, že takový postup stěžovatele podlamuje celkovou věrohodnost jeho příběhu (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. 1 As 83/2013-60, bod 37).
38. Stejně tak nebylo za takto zjištěného skutkového stavu třeba uvažovat nad předvoláním dalšího svědka. Krajský soud upozorňuje, že řízení o odpovědnosti za přestupek ovládá zásada volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Tato zásada dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které jako celek nemohou vést k jinému závěru. Nadepsaný soud v tomto směru upozorňuje na podklady, které vzal správní orgán I. stupně, pot. žalovaný v potaz. Jednalo se o: oznámení přestupku postoupené Policií České republiky, č. j. KRPH-94982-3/PŘ-2018-051012 ze dne 7. 10. 2018, fotografie z místa přestupku, videozáznam a úřední záznam z téhož dne. Dále výpovědi přítomných policistů, které lze, na základě výše dovozeného, taktéž považovat za věrohodné. Soud po pečlivém prostudování těchto podkladů naznal, že všechny materiály jsou zcela konzistentní a poskytují ucelený rámec informací svědčící o tom, že žalobce spáchal přestupek, jenž je mu kladen za vinu. Správní orgány zjistily stav dostatečně ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Svědecká výpověď další osoby by byla za takto zjištěného skutkového stavu nadbytečná a bylo by ji možno vyhodnotit jako rozpornou se zásadou procesní ekonomie, jíž jsou správní orgány vázány. Tato námitka žalobce není důvodná.
39. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu jeho soukromí i soukromí jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje. Krajský soud však podotýká, že tato problematika byla ve vztahu k právnímu zástupci žalobce řešena již v judikatuře Nejvyššího správního soudu, a to v jeho rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 – 44, z níž může vyvozovat subjektivní závěry.

V. Náklady řízení

41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. listopadu 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce